

Dragi g. Doropoljski!

Že sem vedno bila namenjena, da Vam pišem pisemce. Učim se rada, pa najrajša čitam povesti. Stara bom že kmalu 8 let. Sneg je tukaj velik, in mrzlo je jako. Jaz sem že v drugem oddelku.

Srčne pozdrave Vam pošilja

Iva Kodermanova,
nadučiteljeva hčerka v Pirešici.

Odgovor:

Ljuba Iva!

Sedaj, ko bereš svoje pismo in moj odgovor v koticu, ni več snega in mraza. Ljuba, pisana pomlad prihaja v deželo, znanka lepših dni in veselja. Pozdravljena tisočkrat!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem se namenila napisati nekaj vrstic v Vaš kotic. Stara sem 12 let, hodim v 3. razred 2. oddelka ljudske šole v Vuženici. Za učitelja imam gospoda Goloba. Ročno delo me poučuje gospodična učiteljica Vidmarjeva. V šolo hodim jako rada. Moja mama me uči klavir. Za božično darilo sem dobila cel letnik „Zvončka“, ki sem si ga že dolgo želela ter ga zdaj z veseljem čitam. V naši šoli smo imeli božičnico, peli, deklamovali in igrali smo „Sneguljčico“. Imam sestrico, ki hodi v prvi razred, in jako nagaživega bratca.

Prosim, da bi dali to pisemce v svoj kotic.

Vam vdana

Marica Koželjeva.

Odgovor:

Ljuba Marica!

Nagajivega bratca imaš. Hm, gotovo je vedno zdrav, pa mu ne da žilica miru, kakor pravimo. Le naj ostane vedno zdrav, čeprav tuintam malo ponagaja!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem se lotil Vam pisati. Rojen sem v Ratečah na Gorenjskem. Moj rojstni

kraj je na skranjem koncu Save Dolinke. Na severu ga obdajajo Karavanke, na jugu pa Julijske Alpe z Mangartom, Pončo, Jalovcem, Mojstrovko in drugimi vrhovi. V dolini Planici izvira naša Sava, ki pa se imenuje Nadiža. Pod Mangartom sta lepi Klanški jezera, kamor se hodimo poleti ladjat. Jaz jako rad obiskujem Koroško. Obhodil sem peš že večkrat z očetom vso Ziljsko dolino od Trbiža do Beljaka. Prehodel sem tudi peš Gorenjsko doli do Ljubljane. Zdaj bom star 9 let. V šoli se najrajši učim računstva, zemljepisa in zgodovine. Postal bi najrajši mornar.

Presrečno Vas pozdravljam in prosim za odgovor.

Mavricij Zupančič.

Odgovor:

Ljubi Mavricij!

„Glej ga junaka!“ sem si mislil, ko sem prebral Tvoje pismo, „še ne šteje 9 polnih let, pa je prepotoval že lep kos slovenske zemlje!“ — Vidiš, tako je prav! Lepa je naša zemlja povsod, posebno pa Gorenjska, kjer imamo doline in gore, jezera in slapove. To zemljo pa moramo gledati s svojimi očmi, potem šele prav spoznamo njeno lepoto, potem šele začnemo ljubiti svojo slovensko domovino z vsem žarom srca! — Ko si potoval s svojim očetom, Ti je gotovo tudi kaj pripovedoval o naši zgodovini. Zatorej se mi zdi popolnoma umljivo, da Te zemljepis in zgodovina tako zanimata. Od srca želim, da bi Ti bili vsaj v tem pogledu slični vsi zavedni mladi Slovenci. Vsi bomo potem resnično ljubili svojo domovino ter delovali z vsemi silami za njeno čast in slavo!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Čitala sem v „Zvončku“, da so Vam otroci pisali. Stara še nisem 5 let, pa govorim, čitam in pišem slovenski in tudi nemški. Četudi sem mala, ali Vam smem časih kaj pisati?

Pozdravlja Vas vdana

Ančka
v Vuženici.

Odgovor:

Ljuba Ančika!

Sodeč po letih Tvoje starosti, menim, da še ne hodiš v šolo, torej si se sama priučila čitanju in pisanju. Pač pridna deklica, ki bodi premnogim lenuharjem v zgled! — Le piši mi, kadar in kolikorkrat Ti drago!

*

Dragi gospod Doropoljski!

V „Zvončku“ sem bral, da Vam smemo kaj pisati in poslati. Tudi jaz Vam pošiljam pesem, ki sem jo sam zložil.

Prosim Vas, da jo blagovolite priobčiti v svojem koticu.

Srčno Vas pozdravlja

vdani

Ignacij Hlebčar,

učenec IV. oddelka šole v Trbovljah.

Pomlad.

Mrzla zdaj zima izginja,
blizu je krasna pomlad,
cvetje naravo pogrinja,
prinesla veselih nam nad.

Rasto že različne cvetice,
otroci nabirajo jih,
kopljejo razne gredice
in vanje zasajajo jih.

Jaz tudi nabiral sem že
in v šopek povezal cvetice lepé,
po stezi sem stopal in vriskal vesel,
ko sem na glavi cvetice imel.

Odgovor:

Ljubi Ignacij!

Ustrezam Tvoji želji s priobčenjem poslane pesemce.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Ker je minil pust, Vam hočem pisati, kako je tedaj na Dravskem polju.

Na ta dan je vse polno maškarjev in kurentov. Te Vam nekoliko bolj opišem. Maškarji so ponajveč na konjih. Na obrazu imajo rdečo ali črno krinko, telo pa jim je zavito v dolgo srajco. Takšni so ti maškarji.

Sedaj pa h kurentom! Ti so čisto drugačni in bolj strašni. Njihova obleka je narobe obrnjen kozuh in čaka z dvema dolgima rogovoma. Na obrazu imajo jezevo kožo, okrog pasu pa kravje zvonce. Tako opravljeni letajo za otroki in kogar dobé, ga neusmiljeno pogladijo s palico, katere konec je ovit z jezevo kožo.

Tega se obvaruje, ako prosi. Kaj ne, hudobni kurenti! Menda bodo ugajali tudi koticarjem!

Če Vam ljubo, oglasim se še večkrat s kakim dopisom.

Z odličnim spoštovanjem

vdani

Ivan Krhlanko,

učenec V. razr. na Hajdinu.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Opis in podoba kurentov smo že videli in čitali letos v „Zvončku“, vendar je tudi Tvoja beseda zgovorna, zato bo zanimala koticarje. Oglasi se še s kakim dopisom!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Vaš Zvonček kaj rad prebiram. Dobivam ga v šoli. Ker vidim, da radi odgovarjate našim pismom, se Vam drznem tudi jaz napisati nekaj. Star sem 12 let. Pišem se Alojzij Mohorko, hodim v šolo v Žetale v III. razred I. oddelka. V izpričevalu imam večino 1 in nekaj 2. Za poizkušnjo sem zložil pesemco „Snežec“. Prosim bodite tako dobri in mi povejte, če kaj velja. Zložil sem jo, ko je pri nas zapadel sneg, dne 23. novembra 1913.

Z odličnim spoštovanjem

Vas pozdravlja

Alojzij Mohorko,

učenec III. razr. I. odd. v Žetalah.

Snežec.

Snežec beli	Je čistejši
pride v kraj;	kot nebo
vse pobeli —	in svetlejši
hrib in gaj.	kot srebro.

Glej otroke!

Na bregu se vozijo,
mrzlih rok
sanj nosijo.

Odgovor:

Ljubi Alojzij!

Upam, da je odgovor dovolj jasen, ko čitaš danes v mojem koticu svojo pesemco.

*

Blagorodni g. Doropoljski!

Slišal sem, da radi sprejemate pisma od nas slovenske mladine. Tudi jaz Vam hočem pisati par vrstic. V šolo hodim v Hrastniku, in sicer obiskujem 5. razred 2. oddelka. Učim se lahko in tudi rad. Najrajši pa imam zgodovino. Gospod učitelj nam pripoveduje mnogo o Turkih, o razširjanju protestantske vere, o 30 letni vojni i. t. d. Lansko leto smo se pa učili tudi o ustavi, o pravicah in dolžnostih avstrijskih državljanov in tudi o našem presvetlem cesarju Francu Jožefu. Ker imam najrajši zgodovino, čitam tudi zgodovinske knjige. Posebno mi ugajajo knjige: „Z ognjem in mečem“, „Zadnji dnevi Jeruzalema“ in „Dekle z biseri“. Pa tudi Vaš „Zvonček“ priobčuje

lepe podobe, povesti in pesmi. Zato ga mnogokrat čitam. Posodi mi ga kak prijatelj ali pa g. učitelj.

Mnogo več Vam nimam pisati, kakor da Vam voščim vesele velikonočne praznike, da bi jih zdravi in veseli obhajali.

Srčno Vas pozdravlja

Ciril Golouh,

5. razred 2. oddelek v Hrastniku.

Odgovor:

Ljubi Ciril!

Zgodovina je pač med najzanimivejšimi predmeti ljudske šole! Le s pridom se je uči še nadalje, da bo tudi ona Tebe naučila lepih, velikih in plemenitih dejanj, ki jih izvršuj svojemu narodu v korist!

*

Velespoštovani gospod!

Danes sem čitala Vaš kotiček. Že mnogo-krat poprej nam je g. učitelj priporočal „Zvonček“. Nekoč se nas je zbralo nekaj in dogovorili smo se, da si ga bomo naročili skupno. Res, čez teden dni je že ležalo na mizi pet svetlih kronic, ki smo jih odposlali v Ljubljano. Že tretji dan po odpošljatvi denarja je dospel „Zvonček“ v naš razred. Oj, kakšno veselje nas je objelo! Lica so nam žarela veselja in sreče, ko smo videli, koliko lepega in zanimivega nam prinaša Vaš „Zvonček“. Prosim, ali bi hoteli objaviti to pismo v svojem kotičku?

S spoštovanjem

Pavla Špegličeva,
učenka v Vojniku.

Odgovor:

Ljuba Pavla!

Tako, kakor ste storili v Vojniku, bi lahko storili „Zvončkovi“ prijatelji tudi drugod. Ako vsak posameznik ne premore 5 kron, pa se jih naj več zbere, ki bodo pač zmogli toliko denarja, da si naroče list! Vsem prav iskreno priporočam ta način naročanja, ako je drugače nemogoče!

Iz šolskih zvezkov štirirazrednice v
Št. Jurju ob Taboru.

Elizabeta Žilnikova:

Ljubezen do domovine.

Na polju stoji znamenje, v katerem se blišči krasna podoba. Pa ni slika ne Device, ne svetnika in svetnice tudi ne. To znamenje ne stoji na polju, ampak to je v mojem srcu podoba mile slovenske domovine. Njej bom zvesto služila do konca življenja, do smrti.

*

Gabrijela Hrovatova:

Sirota.

Ubogi deklici sta umrla oče in mati. Sirota se je morala lotiti sedaj najtežavnejšega dela, namreč prosjačenja. Hodila je od hiše do hiše, in dobri ljudje so dekletu dajali miloščino. Pa premalo je naprosjačilo. Neke mrzle zimske noči se napoti deke na pokopališče k svoji mami. Leže na mamičino gomilo ter govori: „Ljuba mamica! Slabo se mi godi, ljudje mi ne dajo dosti živeža, obleke, in tudi posteljice ne dobim nikjer. Vzemite me k sebi v svoje varstvo!“ Solnčni žarki so posijali na zemljo, a deklica se ni zbudila, ker vzela jo je temna noč.

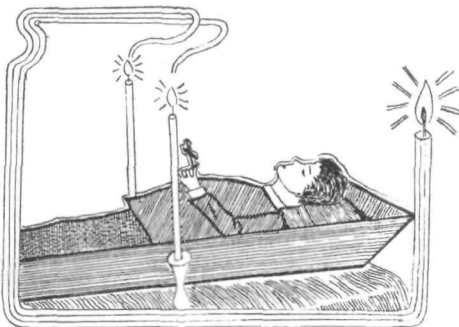
*

Marija Kozmelova:

Zgodbica o ponesrečenem ribiču.

Nekoč se odpravi ribič na svoj težavni posel. Na noč vstane strašna burja. Valovi so razkačeni butali v skalovje, bliski so švigali kakor ognjene kače, grom je bobnel, da je pretresalo kosti in mozeg. Ribičeva žena je težko pričakovala moževe vrnitve. Kazalec na uri se je pomikal proti polnoči. Žena je vedno prisluškovala, kdaj potrka mož na vrata. Naposled jo posili spanec. V sanjah je videla svojega moža stati sredi izbice; a ko ga je hotela objeti, je izginil. Ko se zbudi, spozna, da so bile to le varljive sanje. Drugo jutro je zvedela žena žalostno vest, da so vzeli valovi njenega moža za svojo žrtev.

Kotičkove risbe.

J. Veronik: Počivaj mirno!